

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci **žalobce: B. N. T.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Josefem Šťastným, advokátem, Ševčíkova 38, 341 01 Horažďovice, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, ul. Budějovická č. p. 7, PSČ 140 96, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2013, č. j. 54187-2/2013-900000-304.6,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Generálního ředitelství cel ze dne 27. 11. 2014, č. j. 54187-2/2013-900000-304.6, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“) č. j. 72658/2013-620000-32.2 – platební výměr na spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období červen 2010 ve výši 88.720,- Kč. Vedle zrušení rozhodnutí žalovaného žalobce požadoval i zrušení prvostupňového rozhodnutí a náhradu nákladů soudního řízení.

Žalobce zejména namítal nezákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí, když správní orgán řádně nezjistil skutkový stav v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí. Žalobce poukázal na to, že mu nevznikla povinnost podat daňové tvrzení spotřební daně z tabákových výrobků za zdaňovací období červen 2010 z cigaret zn. Marlboro „červené“ v množství 40.000 ks, proto mu ani nemůže být vyměřena pokuta za opožděné tvrzení. Předmětné tabákové výrobky byly sice nalezeny při kontrole vozidla žalobce dne 11. 6. 2010,

ale nepatřily žalobci, nýbrž osobě T. K. V., nar. „X“, „X“, která měla vozidlo od žalobce předtím zapůjčené a cigarety nechala v kufru vozidla, o čemž žalobce nevěděl. Žalovaný přitom neprokázal žádný konkrétní vztah žalobce k předmětným tabákovým výrobkům, proto nebyl oprávněn mu vyměřit ani spotřební daň. Příléhavým není ani odkaz žalovaného na judikaturu, když žalobce nebyl ani dopravcem, skladovatelem, ani držitelem předmětných cigaret. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 94/2009 – 59 žalobce uváděl, že mu nezůstaly zachovány ani soukromoprávní prostředky ochrany. Žalobce dále tvrdil, že mezi ním a osobou T. K. V. nebyla uzavřena žádná smlouva ve vztahu k dotčeným tabákovým výrobkům. Správní orgán neprovedl ani výslech jmenované osoby, čímž porušil právo žalobce navrhopat v řízení důkazy. Žalobce prohlásil, že trvá na námitce promlčení, neboť platební výměr byl vydán po uplynutí více než 3 let po konání kontroly.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný v první řadě poukázal na to, že žalobce fakticky pouze opakuje námitky uplatněné již v odvolacím řízení, které byly dostatečně vypořádány v žalovaném rozhodnutí, na které žalovaný odkázal. Žalovaný zdůraznil s odkazem na ustanovení § 4 odst. 1 písm. f), zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), že žalobce se stal plátcem spotřební daně, když naplnil zákonem stanovené podmínky, tj. skladoval, resp. dopravoval předmětné tabákové výrobky, aniž prokázal, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokázal způsob jejich nabytí oprávněně bez daně. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 69/2007, dostupný na www.nssoud.cz, jehož závěry lze vztáhnout i na danou věc, v němž soud konstatoval, že „*argumentace stěžovatele založená na tvrzení, že o existenci předmětných lihových zásob neměl povědomost tak z hlediska (ne)naplnění podmínky skladování nemůže obstát.*“ Žalovaný na základě uvedeného dovodil, že povinnost daň přiznat a zaplatit vznikla žalobci v souladu s § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních dnem, kdy celní úřad zjistil, že měl žalobce neznačené tabákové výrobky v držení, tj. dne 11. 6. 2010. V souladu s § 18, zákona o spotřebních daních tak byl povinen předložit daňové přiznání do 25. dne po skončení zdaňovacího období, ve kterém tato povinnost vznikla, tj. do dne 26. 7. 2010. Žalovaný nesouhlasil s žalobcem v tom, že mu nezůstávají zachovány soukromoprávní prostředky ochrany, které má na mysli rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 94/2009-56, když toto vychází z odlišné situace, avšak v meritu věci je zcela v souladu s názorem žalovaného ohledně dopravy a skladování a objektivní odpovědnosti za toto jednání. Žalobce dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2008, č. j. 5 Afs 35/2008 - 53, a ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 137/2007 a zopakoval, že pro posouzení zákonnosti vyměření spotřební daně stěžovateli je rozhodující pouze otázka, zda žalobce, jakožto dopravce těchto výrobků prokázal jejich zdanění spotřební daní, či nikoliv. Žalovaný poukázal na objektivní odpovědnost osoby, která neznačené tabákové výrobky skladuje nebo dopravuje, s tím, že nebylo sporu o tom, že žalobce vlastní vozidlo, v němž byly tyto výrobky dopravovány, protože je žalobce jako vlastník a provozovatel vozidla odpovědný za to, co je vozidlem převáženo. S ohledem na toto žalovaný označil za nedůvodnou i námitku žalobce, že nebyl zjištěn skutkový stav v nezbytném rozsahu, když celní orgány neprovedly důkaz výslechem osoby, kterou žalobce označil za vlastníka předmětných tabákových výrobků, neboť případný výslech této osoby by byl relevantní pouze z hlediska možnosti prokázání zdanění vybraných výrobků, přitom žalovaný citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2008, č. j. 5 Afs 35/2008 – 53, který se

otázkou zákonnosti vyměření spotřební daně dopravci a otázkou postavení vlastníka vybraných tabákových výrobků zabýval. Žalovaný poukázal na to, že to žalobce sám v průběhu řízení nevyvinul snahu o získání dokladů prokazujících zdanění vybraných výrobků a tyto v řízení celním orgánům nepředložil.

K námitce promlčení, žalovaný uvedl, že před uplynutím lhůty pro stanovení spotřební daně byla žalobci doručena výzva k podání řádného daňového tvrzení č. j. 26577-5/2013-620000-32.2 a proto, podle ustanovení § 148 odst. 3 daňového řádu, začala ode dne oznámení výzvy k podání řádného daňového tvrzení znovu běžet lhůta pro stanovení spotřební daně, která činí 3 roky. Běh lhůty pro stanovení spotřební daně dle žalobce přitom začal běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, tj. dne 27. 7. 2010 a dne 27. 5. 2013 byla odvolateli oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, proto od 27. 5. 2013 tedy začala znovu běžet lhůta pro stanovení spotřební daně.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce vyslovil k výzvě soudu s tímto postupem souhlas a žalovaný nesdělil v soudem stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli oba účastníci byli ve výzvě soudem výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze poplatkové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná.

Z obsahu správního spisu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu vyplývá, že přípisem Celního ředitelství České Budějovice ze dne 17. 8. 2012 byl Celnímu úřadu Strakonice podán podnět k zahájení daňového řízení, na základě informace poskytnuté dne 13. 9. 2011 oborem Pátrání a dohledu Celního ředitelství České Budějovice, kdy v rámci provádění úkonů trestního řízení, č. j. 20388-7/2014-620000-11, bylo zjištěno, že dne 11. 6. 2010 žalobce ve svém vozidle Audi A4, reg. zn. 4C8 1638, dopravoval neznačené tabákové výrobky – 40 000 ks cigaret (200 ks kartonů), značky Marlboro (červené). Přílohou podnětu byl mimo jiné protokol o vydání věci sp. zn. CB-0339/TS-11/2010, z něhož vyplývá, že tyto vybrané výrobky po provedení kontroly žalobce dobrovolně vydal pro trestní řízení. Přílohou podnětu byl i úřední záznam o podání

vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu, ze dne 11. 6. 2010, z něhož vyplývá, že v rámci podání vysvětlení žalobce uvedl, že krabice s cigaretami do jeho vozidla naložil neznámý řidič nákladního vozidla (Čech), který jej zastavil ve Vimperku před obchodem Penny. Tento muž žalobci nabídl, aby za úplatu 1.500,- Kč dopravil k prodejně potravin v Čachrově nedaleko Klatov, neznámé osobě, která jej zde měla čekat, celkem 4 krabice, o jejichž obsahu žalobce nebyl informován. Řidič nákladního vozidla měl tuto neznámou osobu seznámit telefonicky s popisem vozidla žalobce, tak aby jej mohla identifikovat, když slíbenou úplatu za dopravu měla žalobci předat tato osoba. Žalobce s nabídkou souhlasil, proto řidič nákladního vozidla naložil žalobci 3 krabice do zavazadlového prostoru a 1 krabici do prostoru zadních sedadel vozidla žalobce. Dle záznamu žalobce výslovně potvrdil, že na otázku kontrolujícího celníka: „Co v těch krabicích vezete?“, odpověděl: „Cigarety.“ Tuto svou odpověď žalobce při podání vysvětlení odůvodnil tím, že když byl zastaven kontrolující hlídkou, uvědomil si, že veze něco nepovoleného, a to cigarety, proto takto odpověděl. Spisový materiál byl následně Celním úřadem pro Jihočeský kraj, podáním ze dne 11. 3. 2013 postoupen jako místně příslušnému Celnímu úřadu pro Ústecký kraj, který rozhodnutím č. j. 26577-3/2013-65000-32.2, ze dne 27. 3. 2013, žalobce předvolal k ústnímu jednání ve věci zjištění skutečností nezbytných pro stanovení daňové povinnosti týkající se nezačíslovaných tabákových výrobků na den 30. 4. 2013. Žalobce se k jednání, přestože mu rozhodnutí bylo doručeno dne 18. 4. 2013, nedostavil a svou nepřítomnost neomluvil. Celní úřad následně žalobce vyzval výzvou č. j. 26577-5/2013-620000-32.2 (žalobci předána dne 27. 5. 2013), aby podal daňové tvrzení za zdaňovací období červen 2010 v náhradní lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Žalobce povinnost uvedenou ve výzvě ve stanovené lhůtě nesplnil, proto celní úřad stanovil spotřební daň podle pomůcek a z moci úřední vyměřil žalobci platebním výměrem na spotřební daň z tabákových výrobků č. j. 72658/2013-620000-32.2, za zdaňovací období červen 2010 spotřební daň z tabákových výrobků ve výši 88.720,- Kč. Dne 22. 8. 2013 podal právní zástupce žalobce odvolání proti rozhodnutí – platebnímu výměru na spotřební daň z tabákových výrobků č. 72658/2013, č. j. 72658/2013-620000-32.2, které k výzvě celního úřadu doplnil dne 14. 10. 2013. Odvolání žalobce odůvodnil tím, že cigarety nalezené při kontrole v jeho vozidle mu nepatřily, jako jejich majitele žalobce označil osobu T. K. V., která měla vozidlo zapůjčené a předmětné výrobky ponechala v kufru vozidla bez vědomí žalobce. Žalobce poukazoval na to, že ač byly cigarety nalezeny v jeho autě, je celní úřad povinen prokázat jeho konkrétní vztah k těmto cigaretám. Žalobce současně namítl promlčení, když napadené rozhodnutí bylo vydáno více než 3 roky po konání kontroly. Dne 27. 11. 2013 žalovaný rozhodnutím, č. j. 54187-2/2013-900000-304.6, odvolání zamítl a platební výměr na spotřební daň z tabákových výrobků, č. j. 72658/2013-620000-32.2, potvrdil. Rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 2. 12. 2013.

Předně se soud zabýval námitkou „promlčení“ (pozn. soudu – prekluze) práva vyměřit spotřební daň. V této souvislosti soud uvádí, že řízení před celním úřadem bylo zahájeno v době platnosti a účinnosti zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), avšak lhůta pro vyměření daně počala běžet před jeho účinností.

Podle § 264 odst. 4 daňového řádu, běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle

dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období.

Podle § 148 odst. 1 daňového řádu nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.

Podle § 148 odst. 3 daňového řádu, byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.

Lhůta pro vyměření daně v souzené věci počala běžet před účinností daňového řádu, ale po jeho účinnosti byla vydána výzva k podání daňového přiznání č. j. 26577-5/2013-620000-32.2, která byla žalobci předána dne 27. 5. 2013, čímž byl žalobce o tomto úkonu směřujícím k vyměření daně zpraven. Soud proto okamžik počátku běhu lhůty k vyměření daně, na rozdíl od účinků výzvy k podání daňového přiznání, které se posuzují podle daňového řádu, posuzoval podle zákona o správě daní a poplatků.

S ohledem na shora uvedené došel soud k závěru, že tříletá prekluzivní lhůta pro stanovení (vyměření) předmětné daně žalobci počala plynout od konce zdaňovacího období červen 2010 (tj. od 30. 6. 2010), kdy vznikla daňová povinnost, a bez dalšího by skončila dne 30. 6. 2013. Vzhledem k tomu, že žalobci byla dne 27. 5. 2013 (pozn. soudu - již za účinnosti daňového řádu) předána výzva k podání daňového přiznání, počala ode dne doručení výzvy znovu plynout prekluzivní lhůta pro vyměření daně, která trvá tři roky (tj. nejméně do 27. 5. 2016). Spotřební daň byla žalobci pravomocně vyměřena rozhodnutím žalovaného, které bylo žalobci doručeno prostřednictvím jeho zástupce dne 2. 12. 2013 a téhož dne nabylo právní moci. Námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty, proto vyhodnotil soud jako nedůvodnou.

Žalobce žalobou napadenému rozhodnutí především vytýkal, že jej není možné považovat za plátce spotřební daně, neboť celní orgány měly podrobně zkoumat, zda žalobce má k předmětným tabákovým výrobkům kvalifikovaný vztah či nikoliv, a protože tak neučinily v míře potřebné pro rozhodnutí, bylo toto postaveno na nesprávném právním posouzení věci.

S ohledem na takto formulované žalobní námitky soud považuje za podstatnou odpověď na otázku, zda je možné žalobce považovat za daňový subjekt, tedy osobu povinnou k placení spotřební daně, neboť žalobce jednak tvrdil, že neměl k zajištěným předmětným tabákovým výrobkům, které byly nalezeny v jeho vozidle, žádný kvalifikovaný vztah, na jehož základě by jej bylo možné považovat za vlastníka, či osobu oprávněnou, tudíž nemůže být plátcem spotřební daně. Dle žalobce, žalovaný za účelem prokázání konkrétního vztahu žalobce k výrobkům neučinil potřebná zjištění.

K tomu soud odkazuje na ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, které stanoví, že plátcem daně je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.

Zdanění vybraných výrobků se prokazuje doklady uvedenými v § 5 zákona o spotřebních daních, který stanoví, že na daňovém území České republiky se prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 6). Zdanění vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených se prokazuje pouze tehdy, jedná-li se o množství přesahující množství pro osobní spotřebu [§ 4 odst. 5 písm. g) zákona o spotřebních daních], jak tomu bylo v daném případě. Vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu přitom lze dle § 5 odst. 6 zákona o spotřebních daních dopravovat pouze s daňovým dokladem, s dokladem o prodeji, s dokladem o dopravě nebo s rozhodnutím celního úřadu. Žalobce ovšem, přestože mu v daném případě, s ohledem na jím převážené množství, vznikla povinnost prokázat zdanění předmětných tabákových výrobků, jejich zdanění vůbec neprokazoval (k této skutečnosti vůbec neoznačil důkazy).

V této souvislosti soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 27. 6. 2008, č. j. 5 Afs 35/2008-53, na který odkazoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí: „... ani později stěžovatel neprokázal zdanění vybraných výrobků jiným způsobem, byl odůvodněný závěr, že se stal plátcem daně na základě § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, dle kterého je plátcem daně fyzická nebo právnická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky ve větším množství, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně. Zákon o spotřebních daních nevyžaduje, aby se jednalo o "stálého dopravce". I při "náhodném" dopravování vybraných výrobků ve větším množství, než je uvedeno v § 4 odst. 3 zákona o spotřebních daních, se subjekt stává plátcem daně, neprokáže-li, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně. Příslušný subjekt se tedy v takovém případě stane plátcem daně bez dalších podmínek, tedy pouze na základě toho, že, byť jednorázově, vybrané zboží dopravuje či skladuje a neprokáže jejich zdanění.“

Nejvyšší správní soud ve shora citovém rozsudku rovněž zdůraznil, že pro posouzení zákonnosti vyměření spotřební daně stěžovateli není vůbec rozhodující otázka, kdo byl vlastníkem vybraných výrobků, ale výhradě otázka, zda stěžovatel jakožto dopravce, resp. skladovatel těchto výrobků prokázal jejich zdanění spotřební daní, či nikoliv. Otázka vlastnictví vybraných výrobků tedy mohla být ve věci relevantní pouze do té míry, v jaké by objasnění této otázky mohlo napomoci k prokázání zdanění vybraných výrobků.

Soud v dané věci rovněž odkazuje na výklad pojmu skladování, tak jak jej učinil Nejvyšší správní soud, např. soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 – 85, dostupném na www.nssoud.cz, dle něhož: „Pro závěr, že konkrétní osoba (ve větším množství) „skladuje“ vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. ... Atributem

skladování bude přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením, odcizením apod. ... Nejvyšší správní soud si je nicméně vědom praktických potíží, které by s dokazováním shora popsaných skutečností byly spojeny a které by mohly, dle jeho názoru, vést často i ke zmaření účelu celého řízení. Shora popsaný výklad proto konfrontoval i s výkladem teleologickým. ... Z tohoto pohledu je závěr plynoucí z jazykového výkladu zcela neudržitelný a pojem skladování by měl být vykládán spíše ve smyslu detence.“ Jak je dále uvedeno v rozsudku ze dne 6. 10. 2010, č. j. 9 Afs 11/2010-71 „detence je obdobná držbě, jejíž podstatou jsou dva prvky: vůle držitele nakládat s věcí jako s vlastní (subjektivní prvek) a faktické ovládání věci, tzv. výkon faktického panství nad věcí (objektivní prvek). Detenční právo vykonává osoba, která stejně jako držitel vykonává faktické panství nad věcí, avšak nakládá s věcí jako s cizí. U detentora je tedy dáno faktické ovládání věci, nikoliv však vůle nakládat s věcí jako s vlastní (blíže viz Fiala, J.; Kindl, M. a kol. Občanské právo hmotné Plzeň: Aleš Čeněk, 2007, S244).“

V daném případě ze správního spisu vyplývá, že šetření celního úřadu ve vztahu k daňové povinnosti žalobce, bylo mařeno samotným žalobcem, který byl předvolán k ústnímu jednání ještě před výzvou k podání daňového přiznání. Žalobce se k jednání nedostavil, neomluvil se, ani se k věci nevyjádřil. Údajného vlastníka tabákových výrobků označil až v podaném odvolání proti platebnímu výměru (dříve uváděl, že mu byly předány k přepravě za úplatu 1.500,- Kč neznámou osobou, viz úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 11. 6. 2010), aniž označil důkazy k prokázání svých tvrzení. Z díkce ust. § 4 odst. 1 písm. f) a § 5 zákona o spotřebních daních a v návaznosti na tato ustanovení i z obecného ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu přitom jednoznačně vyplývá, že bylo na žalobci, aby v daném případě prokázal, že vybrané výrobky, které převážel, již byly řádně zdaněny spotřební daní, tj. nepostačovalo, aby jako daňový subjekt pouze zpochybňoval skutková zjištění správce daně toliko svými tvrzeními, aniž by k jejich prokázání navrhl jakýkoliv důkaz. Žalobce však žádným způsobem zdanění vybraných výrobků nedoložil, a to ani dokladem ve smyslu zákona o spotřebních daních, nepředložil a nenavrhl ani jiné důkazy, které by zdanění předmětných výrobků skutečně prokazovaly, když osobu údajného vlastníka tabákových výrobků označil, aby deklaroval absenci svého vlastnického práva, či jiného oprávnění k předmětným tabákovým výrobkům.

Soud tak uzavírá, že bylo prokázáno, že žalobce s předmětnými tabákovými výrobky nakládal zákonem stanoveným způsobem (skladování, doprava vybraných výrobků), s nímž je spojena odpovědnost za spotřební daň. Této odpovědnosti se žalobce nemůže zprostit tvrzením o vlastníkovi těchto vybraných výrobků, které nadto nikterak nedoložil, resp. neoznačil důkazy k jeho prokázání. Proto obстоjí závěr, že vybrané výrobky se nacházely v dispozici žalobce, který neprokázal, že se jednalo o výrobky, jež byly zdaněné, či že by k těmto výrobkům neměl žádný vztah. Proto byl správný závěr žalovaného, že žalobce je plátcem daně ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních.

Ze všech shora uvedených důvodů soud předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatnil, když mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. července 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová